

Chương 675: Ước Muốn Xa Xỉ

(Số từ: 3262)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

10:54 AM 11/01/2024

Ellen đã rời đi.

Olivia nghiêng rằng khi nhìn bóng dáng đang rút lui của mình.

Mặc dù không thích Ellen nhưng cô vẫn nghĩ việc đuổi cô ấy đi như thế này là không đúng đắn.

Chỉ nghĩ tới việc tưởng tượng ra vẻ mặt của Reinhardt khi tỉnh dậy thôi cũng đủ khiến cô đau đớn.

Olivia không thể hiểu tại sao cô lại được yêu cầu để Ellen đi.

Cô nghĩ rằng nếu là người khác thì Charlotte sẽ mong Ellen ở lại.

Nhưng ngoài việc bảo cô ấy rời đi, thái độ của Charlotte thật tàn nhẫn.

Charlotte chịu trách nhiệm về công việc nội bộ của Edina.

Vì vậy, khi thời đại của Ma vương bắt đầu, Charlotte sẽ là người thực sự thống trị thế giới.

Cuối cùng, Charlotte sẽ trở thành Hoàng đế trên thực tế.

Với vô số kế hoạch lớn phải đặt ra, cô không thể để mình bị cuốn vào những cảm xúc vụn vặt.

Vậy, có phải vì sẽ tốt hơn nếu không có Ellen nên cô mới có thể bảo cô ấy rời đi dễ dàng như vậy?

Với suy nghĩ như vậy, khi Olivia quay lại nhìn Charlotte, cô không khỏi nín thở.

“...”

Với đôi mắt nhắm chặt và đôi môi mím chặt, Charlotte đang khóc một cách đau buồn hơn bất kỳ ai khác.

Làm sao lòng cô có thể bình yên được?

Charlotte, người đã phản bội cùng Ellen, cảm thấy tội lỗi nhất khi nói rằng Ellen không nên ở đây.

Vì vậy, nhìn bóng dáng Ellen đang rút lui, Charlotte khóc thầm, thậm chí không thể phát ra âm thanh thích hợp.

Cô biết rất rõ rằng họ đang ở trong hoàn cảnh tương tự.

Và vì chính lời nói của mình đã khiến Ellen rời đi nên cô không thể chịu đựng được.

Mặc dù mọi việc tưởng chừng như đã được giải quyết tốt đẹp nhưng không phải mọi chuyện đều có thể kết thúc tốt đẹp.

Đó là lý do tại sao Olivia đã làm một việc mà bình thường cô sẽ không bao giờ làm.

“Hãy khóc cạn nước mắt vào một ngày tốt lành như thế này.”

“Hức... Hức...!”

Olivia ôm Charlotte đang khóc thầm và nhẹ nhàng an ủi cô.

Ellen, với chiếc mũ trùm đầu kéo xuống, bước qua khu trại đồng minh hỗn loạn.

Có những người đang chăm sóc những chiến binh đã ngã xuống, có những người đang kiểm tra thiệt hại, có những người đang khóc, và có những người ngồi đầu đó, ngơ ngác nhìn.

Mức độ thiệt hại là lớn nhất trong số tất cả các trận chiến cho đến nay.

Cuộc chiến đã kết thúc nhưng không ai tràn ngập niềm vui.

Nhiều người tràn ngập nỗi sợ hãi về thế giới mới sẽ đến sau khi nỗi sợ hãi nào đó đã kết thúc.

Không ai biết chuyện gì sẽ xảy ra kể từ bây giờ.

Ma vương, kẻ được coi là ác quỷ tuyệt đối, và Anh hùng được chỉ định là người đánh bại hắn.

Ma vương đã cứu nhân loại, còn Anh hùng thì rút chạy khỏi phe đồng minh như thể đang chạy trốn.

Mọi người sẽ không bao giờ biết ai thực sự sai.

Những người gặp phải sự thật bị bóp méo sẽ chỉ biết được một sự thật bị bóp méo khác.

Khi một sự hỗn loạn kết thúc, một sự hỗn loạn khác lại bắt đầu.

Cuộc chiến chống lại quái vật cũng chưa hoàn toàn kết thúc.

Nhưng bây giờ tất cả các Công dịch chuyển đã bị phá hủy, nền văn minh có thể được xây dựng lại.

Thời gian trôi qua và trôi qua.

Một ngày nào đó, nền văn minh sẽ quay trở lại thời kỳ nó lan rộng khắp lục địa.

Và mặc dù không thể chắc chắn, nhưng nếu Ma vương làm tốt công việc của mình thì sẽ không có cuộc chiến giữa quỷ và người trong thế giới đó.

Một thế giới nơi ma quỷ và con người cùng tồn tại.

Liệu một thế giới như vậy có thể được tạo ra một cách trọn vẹn không?

Liệu mối hận thù giữa họ có thể vượt qua được?

Chẳng ai hay biết.

Tuy nhiên, vì Ellen là tàn dư cuối cùng của thời đại cổ đại nên cô không thể gia nhập tân thế giới.

Cô phải sống ở một nơi yên tĩnh.

Như thể cô ấy tồn tại nhưng lại không.

Vẫn còn hai Thánh tích.

Quái vật vẫn còn.

Vậy là Ellen vẫn còn nhiều việc phải làm.

Người dân không được biết rằng người Anh hùng vẫn còn sống.

Từ một vị trí thấp kém, bên rìa thế giới.

Cô ấy sẽ sống, giết chết những con quái vật còn lại.

Nếu cô ấy có thể chịu trách nhiệm về hành động của mình theo cách như vậy thì cô ấy phải làm điều đó.

Charlotte nói rằng họ sẽ gặp lại nhau vào một ngày nào đó, nhưng Ellen không nghĩ điều đó có thể xảy ra.

Cô thậm chí không thể hy vọng vào điều đó.

Đã lâu như vậy, và quay trở lại hỏi còn chỗ cho mình không, thì không phải là quá xấu hổ sao?

Thời gian trôi qua, tên của cô sẽ vẫn là ký ức quá khứ đối với Reinhardt.

Vì vậy, chỉ cần quan sát từ xa là đủ.

Hy vọng rằng thế giới mới sẽ là một thế giới tốt đẹp.

Chỉ cần làm những gì có thể làm cho người dân ở vị trí thấp kém là đủ.

Và như vậy, khi căn cứ của Lực lượng Đồng minh hỗn loạn bị bỏ lại phía sau, một đám khói dày đặc đã xuất hiện ở vùng ngoại ô.

Cô ấy nên đi đâu?

Trên cánh đồng rộng lớn, hoang vắng, cô đang định bước đi không mục đích, theo sau những vì sao thì—

"Ellen...! Ellen!"

Không thể phớt lờ giọng nói đầy nước mắt từ phía sau, Ellen nghiêng rặng nghiêng lợi nhìn lại.

"Nơi nào... Cậu đang đi đâu! Cậu đang đi đến đâu...! Cậu đang đi đâu thế!"

Harriet de Saint-Owan, với vẻ mặt quần trí, vừa chạy về phía cô vừa khóc.

Gần như không thể chạy, vấp phải nền đá, cô tiến lại gần và khóc lóc.

Mặc dù cô đã trở thành một đại pháp sư nhưng thể lực của cô vẫn kém. Thở hỗn hển khi đến trước mặt Ellen, Harriet nắm lấy tay áo Ellen.

"Đừng đi... Cậu đi đâu vậy... Cậu nói chúng ta sẽ ở bên nhau. Cùng nhau mà... Cậu nói chúng ta sẽ ở cùng nhau..."

Bây giờ đã kết thúc.

Bây giờ chúng ta có thể ở bên nhau.

Mặt cô đỏ bừng khi cô khóc nức nở, thở hồn hển.

"Đừng đi... Làm ơn mà. Đừng đi... Giờ mọi chuyện đã qua rồi. Chuyện buồn, tất cả đều qua rồi. Cậu không cần phải đi đâu cả, phải không? Hả? Tại sao, tại sao cậu lại làm thế này ... Còn Reinhardt thì sao? Reinhardt sẽ làm gì... Hả?"

Cô không muốn nhìn thấy điều này.

Nó đủ đau đớn để người khác giữ cô lại.

Nhưng nhìn thấy Harriet lại đặc biệt đau lòng.

Cô ấy nói với Ellen rằng bây giờ mọi chuyện sẽ ổn và chỉ những điều tốt đẹp mới xảy ra trong tương lai.

Nhìn Harriet khóc nức nở sau khi ôm cô khi cô tỉnh dậy, rồi mỉm cười rạng rỡ khi nói những lời đó, Ellen cảm thấy đau lòng.

Đó là lý do tại sao cô đã cố gắng biến mất trong khi Harriet đi vắng một thời gian ngắn.

Tại sao họ làm điều này?

Những người đáng lẽ phải hạnh phúc hơn khi không có cô lại đang ngăn cản cô rời đi.

Kể cả những người mong mỏi sự vắng mặt của cô hơn ai hết.

Với việc Reinhardt bất tỉnh, những người lẽ ra hy vọng vào sự ra đi của cô lại đang giữ cô lại.

Khi Harriet bám chặt lấy cô, khóc như quyết tâm không bao giờ buông cô ra, Ellen lặng lẽ nhìn cô.

Harriet là bạn của cô, chỉ đứng sau Reinhardt kể từ thời họ ở Temple.

Nhưng họ không thể hoàn toàn thích nhau.

Ngay từ đầu, họ đã biết trái tim mình cùng hướng về một phía và bất chấp điều đó, họ đã trở thành bạn bè.

Vì vậy, họ không thể không oán giận nhau ở một mức độ nào đó, dù họ thích và quan tâm đến nhau đến mức nào.

Và ở một mức độ nào đó, sự oán giận đó luôn thể hiện qua sự ghen tị của Harriet đối với Ellen.

Nhưng bây giờ Harriet đang cầu xin Ellen đừng rời đi.

Hỏi Reinhardt sẽ làm gì.

Nói về những điều như vậy.

"Đừng đi. Được chứ? Tôi không biết tại sao cậu lại làm điều này, nhưng... nếu cậu không cần phải đi thì cậu không nên đi. Chúng ta hãy ở bên nhau, được chứ?"

Có lẽ là vì Harriet de Saint-Owan coi trọng bản thân mình nhiều như cô yêu Reinhardt.

Nghĩ kĩ thì.

Nó đã luôn như vậy.

Ở một khía cạnh nào đó, Harriet luôn là loại người như vậy.

Luôn nhường nhịn, luôn mong muốn được ở bên nhau nhưng lại luôn nhường nhịn Ellen quá nhiều.

Khi sự ghen tị và nỗi buồn của cô lên đến đỉnh điểm, cô chỉ nói,

"Thật thảm hại."

Đó là điều khắc nghiệt nhất mà một người bạn có thể nói với người khác.

"Thật ra, có lẽ tôi không... phải đi."

Thực ra, có thể không có lý do thực sự nào khiến cô biến mất.

Bằng cách nào đó cô có thể ở bên cạnh anh ấy, vì bất cứ lý do gì.

Cho dù người ta nói Anh hùng đã đầu hàng Ma vương hay cô đã phản bội anh ta.

Để mọi người theo trí tưởng tượng của riêng mình, giả vờ như không biết chuyện gì đang xảy ra và chỉ đơn giản là tận hưởng những ngày hạnh phúc bên nhau.

Nhưng cho đến bây giờ cô đã đủ ích kỷ rồi.

Cô đã phản bội Reinhardt và nhận lại quá nhiều.

Cuối cùng, cô đã vượt qua một con sông không thể vượt qua và bằng cách nào đó đã được cứu.

Đã nhận được nhiều như vậy, cô không thể ích kỷ hơn được nữa.

Mù quáng trước những vấn đề sẽ nảy sinh vì cô.

Khát khao yêu, khao khát được yêu.

Mong muốn nhiều hơn thế sẽ là một điều tàn nhẫn.

Cô không thể cho phép mình làm như vậy.

Cô không thể chấp nhận được niềm hạnh phúc như vậy.

An toàn được như vậy.

Cô không thể thuyết phục bản thân rằng một cuộc sống như vậy đang đến với mình.

Sự buộc phải sống trong tuyệt vọng.

Sự buộc phải sống để chuộc tội giữa mặc cảm tội lỗi.

Gạt bỏ mọi lý do khác.

Sự thôi thúc đen tối phải rời đi, chỉ vì lý do đó, đã được nhận ra.

“Vậy thì đừng đi... nếu không cần thiết thì không đi là đúng...”

Nhìn xuống Harriet đang van xin trong nước mắt, Ellen không khóc.

Thay vào đó, cô mỉm cười.

“Reinhardt nói đúng.”

"Huh...?"

Trước những lời nói bất ngờ đó, Harriet ngược mắt nhìn Ellen.

Những từ Reinhardt luôn dùng để gọi Harriet.

Chỉ mong mọi việc suôn sẻ chứ không mong điều gì tốt đẹp chỉ cho riêng mình.

Không biết cách hành động ích kỷ.

Cầu xin Ellen ở lại vì Reinhardt, dù vấn đề lớn nhất của cô là sẵn sàng tự biến mất.

“Cậu là một Đồ ngốc.”

"Huh...?"

Người ta nên gọi một người như vậy là gì nếu không phải là một đồ ngốc?

Harriet có lẽ là người thông minh nhất mà Ellen biết.

Nhưng cuối cùng cô lại là kẻ ngốc nhất.

Harriet ngừng khóc và ngơ ngác nhìn Ellen, bối rối trước những lời nói bất ngờ của cô.

“Tớ đã nhận được rất nhiều rồi phải không? Một đặc ân quá lớn, quá nhiều.”

Ngoài ra còn có cảm giác lo lắng rằng nếu tham lam hơn nữa, cô sẽ bị trừng phạt nặng nề.

"..."

"Nếu cậu tiếp tục hành động tử tế như vậy, cậu sẽ không thể có được bất cứ điều gì."

Chỉ tử tế sẽ không cho phép bạn có được bất cứ điều gì.

Sau khi nhượng bộ, nhượng bộ rồi lại nhượng bộ, cuối cùng, vị trí của bạn sẽ biến mất.

Để có được nó, người ta phải giành lấy nó.

Nếu bạn mơ về một tình huống quá hoàn hảo, đến khi tỉnh táo lại, bạn có thể nhận ra rằng mọi thứ khác đã bị lấy đi.

"Đừng để Reinhardt coi cậu là điều hiển nhiên."

"..."

Anh ấy có thể trân trọng bạn, nhưng nếu bạn để anh ấy coi sự hiện diện của bạn là điều hiển nhiên, anh ấy sẽ không cảm thấy tuyệt vọng.

Khi đó bạn sẽ luôn bị đẩy xuống vị trí thứ hai, thậm chí là thứ ba.

Không có Ellen, Reinhardt rất khao khát cô ấy.

Vì tính mạng của Ellen đang gặp nguy hiểm nên Reinhardt chỉ nghĩ đến cô.

Ellen cũng không biết tâm lòng của Reinhardt.

Trái tim không tuyệt đối cũng không vĩnh cửu.

Sau rất nhiều thời gian trôi qua, cảm xúc của mọi người đã thay đổi, và Reinhardt cũng vậy.

Họ thậm chí có thể không nhận ra điều đó.

Nghĩ lại thì trước đây Ellen chưa bao giờ nhượng bộ.

Cô thậm chí còn chưa nghĩ tới chuyện đó.

Cô không biết liệu việc mình đang làm có phải là nhượng bộ hay liệu cô có quyền nói những điều như vậy hay không.

Tuy nhiên, đã nhận được quá nhiều, đã đến lúc phải nhường bước cho những người xứng đáng hơn.

Tham lam thêm nữa sẽ chỉ mang lại thêm đau khổ.

Đó là lý do tại sao, dù chỉ một chút, người tốt như vậy cũng phải tỉnh táo lại.

Nhìn người bạn của mình, người thậm chí còn không biết mình đang nghe thấy gì, Ellen mỉm cười buồn bã.

Đúng như người bạn quý giá của cô đã nói, cô thật đáng thương.

Nó đã luôn như vậy.

"Tớ sẽ đi."

Cuối cùng, cô sẽ biến mất một cách đáng thương và ích kỷ.

Đó là một trần nhà xa lạ.

"..."

Ngay lúc anh nghĩ vậy, cơ thể anh bật ra khỏi giường.

Ở đâu đó có mùi hăng nồng.

Theo bản năng, anh có thể nhận ra đó là mùi của chiến trường.

Một chiếc giường đơn giản.

Và một doanh trại.

Nghĩa là anh đang ở trong lều.

Chuyện gì đã xảy ra?

"Ồm... hử!"

Sau đó, khi anh quay lại phía âm thanh phát ra từ bên cạnh, có người đã giật mình tỉnh giấc trước cử động đột ngột của anh.

Harriet.

"Anh tỉnh rồi...!"

-Wow!

Anh cảm thấy nhẹ nhõm khi thấy Harriet không hề hấn gì.

"Có chuyện gì xảy ra thế?"

Anh đã bất tỉnh vào phút cuối.

Sau khi đưa ra mệnh lệnh cuối cùng cho Antirianus, anh không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Còn sống có nghĩa là Antirianus đã không giết anh hoặc đã không làm như vậy.

Harriet nhẹ nhàng vỗ nhẹ vào tấm lưng đang run rẩy của Reinhardt, lòng đầy lo lắng.

“Đừng lo lắng...mọi chuyện đã qua rồi.”

Qua giọng nói của Harriet, anh có thể cảm nhận được nhiều điều.

Một nỗi buồn xen lẫn sự nhẹ nhõm.

Điều đó cho anh biết rằng nhiều người đã được an toàn.

Tuy nhiên, nỗi buồn trong giọng nói của cô.

Anh không thể không cảm nhận được ý nghĩa của nó.

Anh đã bất tỉnh suốt ba ngày.

Chẳng bao lâu, ba ngày đã trôi qua kể từ khi trận chiến Diane kết thúc.

Anh nghe được chuyện xảy ra sau đó từ Harriet.

Charlotte đang tổ chức lại Lực lượng Đồng minh và thay anh dập tắt sự hỗn loạn.

Đó chắc hẳn là một tình thế mệt mỏi, phải đối mặt với sự hỗn loạn và chia rẽ của mỗi đội quân.

Ở cuối những câu chuyện khác nhau, anh nghe thấy những lời Harriet thốt ra qua nước mắt.

Ellen đã rời đi.

“Em xin lỗi... em không thể giữ cậu ấy lại... Em muốn ngăn cậu ấy lại bằng cách nào đó... bằng cách nào đó...”

Khi Harriet nức nở, cố gắng nói về điều gì đó đã xảy ra ba ngày trước, Reinhardt cẩn thận ôm lấy cô.

Ellen đã rời đi.

Lòng cô cảm thấy nặng trĩu.

Nhưng cô ấy đã an toàn, phải không?

Dù thế nào đi nữa, cô ấy đã trở lại trạng thái ban đầu và tự mình rời đi.

Có một số lý do khiến nó gây sốc nhưng không hoàn toàn tàn khốc.

Có lẽ là vì anh đã phần nào biết được Ellen sẽ làm một việc như vậy.

Anh chỉ nghĩ đến việc đưa Ellen trở lại.

Chỉ nghĩ đến cách thực hiện thôi đã thấy choáng ngợp.

Sau khi đưa Ellen trở lại, anh vẫn chưa nghĩ tới việc nên tiếp tục với Ellen trong vòng tay như thế nào.

Anh không biết phải giải quyết thế nào và thậm chí không thể hiểu được.

Như Ellen đã nói, sự tồn tại của cô trong thế giới mà họ sẽ tạo ra là mầm mống của sự bất hòa lớn lao.

Vì thế.

Thay vì cảm thấy nhẹ nhõm, anh gần như sợ hãi.

Anh có linh cảm mơ hồ rằng anh chỉ có thể trở thành một sinh vật khác trên con đường mà anh phải đi bây giờ.

Những điều anh từng trân trọng trở nên vô giá trị trước hiện thực.

Sẽ có lúc anh phải buông tay, thậm chí phải tự tay phá hủy mọi thứ, và giờ đây anh sẽ phải chấp nhận chúng như một lẽ đương nhiên.

Ellen đã trở lại.

Cô ấy vẫn còn sống.

Thế vẫn chưa đủ sao?

Mối quan hệ của họ từng là một điều xa xỉ đối với cả hai người.

Họ không có tương lai nào khác ngoài việc một trong hai người sẽ chết, hoặc cả hai đều chết.

Họ đã không thể đối mặt với tương lai khi cả hai còn sống, vậy chẳng phải họ nên biết ơn tình huống này khi điều đó phần nào có thể xảy ra sao?

Ước muốn nhiều hơn thế thì có phải là quá nhiều phải không?

Với những suy nghĩ như vậy, anh không khỏi bật ra một tiếng cười cay đắng.

Có lẽ cô ấy cũng đã rời đi với những suy nghĩ đó.

Nghĩ rằng bất cứ điều gì nhiều hơn sẽ là một điều xa xỉ.

Giống như anh đã làm.

Chắc hẳn cô ấy cũng cảm thấy như vậy.

"Đừng khóc. Không sao đâu."

"Khụt khịt... Hức hức! Huhu...!"

Đó là lý do tại sao anh lặng lẽ vỗ lưng Harriet đang thổn thức trong khi ôm cô vào lòng.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

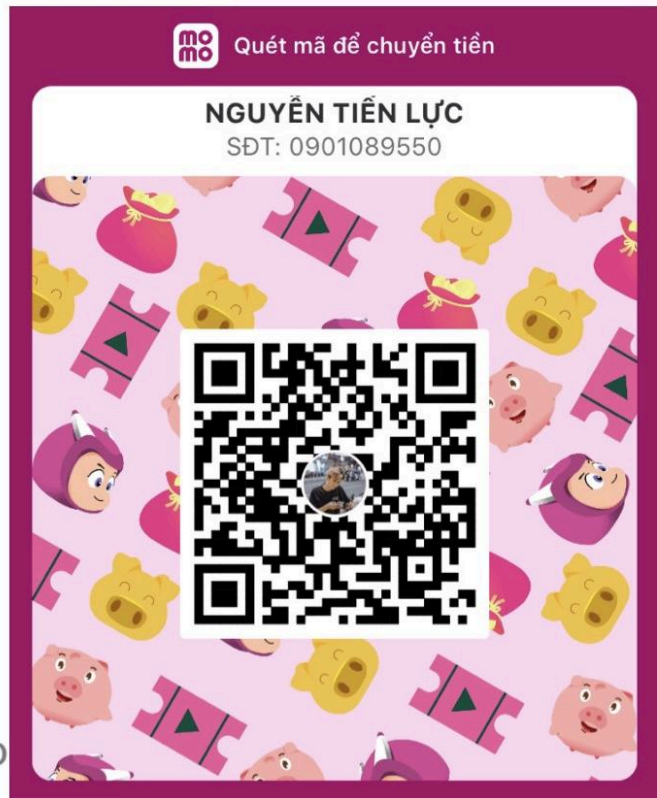
THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

Thanks For Reading